

и освободени съ задружни жертви, Българитѣ съ ужасъ чуха приговора, който ги дроби и кжса на кжсове, а най-много тия, които населяватъ Южна-България, изтрѣпнаха като видѣха себе си немилостиво отсѣчени отъ народното тѣло и стѣгнато обковани и придружени въ желѣзни окови на турски гарнизони, — нѣщо, за което и най-чернитѣ епохи на робството биха ги пожалили до сега.

Турски гарнизони, това грозно плашило, забито всрѣдъ сърдцето на Българския народъ, защо друго ще е, ако не за да бжде непрѣсѣкнатъ изворъ на непрѣкжснати раздори и смѣтни, които твърдѣ лесно и често се измѣтатъ на кървави борби.

Разединени, разпокжсани съ своитѣ исторически, економически, родствени, па даже и въ фамилярнитѣ си связи, оставени извѣтрѣ слаби, а извѣнъ изложени на неприятелски дѣйствия, турени подъ разни режими, Българитѣ освѣнъ дѣто материално сж натоварени съ всичкото бreme на тежки разности по тройно управление, но още оставатъ подложени и на опасностъ да си промѣнатъ социалнитѣ обичаи, народнитѣ нѣрави и историческитѣ прѣдания, та да приематъ различни народни характери, съ една дума да прѣстанатъ отъ да сжществуватъ като единъ Български народъ. Но това положение, което не заключава никакъвъ задаткъ за миренъ развой и напрѣдкъ на Българитѣ, много надалечъ и много противоположно иде и на самата цѣль, която си бѣше поставила Европа за умиротворението на Изтокъ. И наистина, въ тоя вѣкъ, когато всички стремления на народитѣ теглятъ къмъ обединение, къмъ струпване на еднороднитѣ елементи, кога навсждѣ се припознаватъ и осжждатъ погрѣш-